

Så er det atter ferietid. De østrigske alper kalder, og forventningen til den kommende uges friluftaktiviteter er stor. Siden engang i forsommeren har der været intense drøftelser om, hvem der kunne tænke sig at deltage.

Der har ikke været nogen tvivl om "de gamle", og tilbuddet til "de unge" er blevet positivt modtaget.

Christian og Cathrine var straks med på spøgen, Flemming og Lisbeth ligeså.

Eva havde et udestående med sin nye arbejdsplads: vil man straks kunne få fri? og Martin ville gerne med. Økonomien overskyggede beslutningen noget hos Lasse og Charlotte, men var foreløbig positiv.

Med 12 deltagere er vi nødt til at sikre os i god tid, men familien Krehn meddeler, at de har af skattemæssige årsager reduceret maximumsantallet af gæster til 8. Altså må vi finde på noget nyt.

Vi får tilbud fra en familie, de kender, men er alligevel usikre på, hvormange vi vil ende op med - og der kræves depositum, så vi lader tilbuddet stå åbent.

Rejsen med 12 vil kunne foretages i tre biler, og på et tidspunkt undersøger vi også, om det vil kunne betale sig at leje en lille bus - men den må vi slet ikke køre med lille kørekort, når der er mere end 8 passagerer.

Spændende tider kommer, hvor man efter sommerferien må konstatere, at Lisbeth på grund af kursusdeltagelse ikke har mere ferie tilbage og derfor må trække sig.

Situationen trækker op til krise hos Lasse og Charlotte - og usikkerheden breder sig. Umiddelbart inden allersidste frist må Flemming meddele, at skolen har dekretet tvungne studiedage med mødepligt i slutningen af efterårsferieugen - og med "gule kort" i forvejen tør han ikke trække mere på systemets velvillighed. Lasse og Charlotte gør endeligt op, at de er på holdet, hvilket giver 10 deltagere.

Tanken om tre biler opgives, og det besluttes at sende to med tog til Ehrwald.

Transportudgifterne aftales delt kollektivt uanset rejsemetode.

Afklaringen omkring indkvartering sker så sent som 4. oktober, hvor vi får bekræftet, at vi alle vil kunne på hos familien Krehn - med to "bortgemte" deltagere.

Alle rejser fredag d.14: Lasse og Charlotte med tog, vi andre i bil.

Vi kommer rettidigt fra Herlev, og det betyder pludselig, at vi i stedet for at jage har masser af tid til færgen, hvor vi har reservering til kl. 21.30.

Udenfor billeteringen holder John og Solveig, som også er kommet af sted i god tid, så vi kan herefter alle køre ombord allerede kl. 20.30 på end tidligere færgen end planlagt.

Vejret arter sig meget godt, indtil vi kommer et godt stykke ned i Tyskland, hvor der opstår tætte tågebanker, men det er først da Christian overtager i anden runde.

Vi har stadig god tid i forhold til ankomsten i Ehrwald, så vi får da hvilet et par timer i bilerne, inden vi spiser morgenmad kl. 7 på rasteplassen Lohnetal.

"Hjemme" igen (Lørdag 15.10)

Vi starter det sidste forløb i morgentåge, men lyst. Det er lidt synd for Cathrine, som ikke har set Alperne før, men heldet er med os, og solen bryder igennem før Füssen. Vi vælger turen gennem Füssen, men på dette tidlige tidspunkt er køerne ikke noget problem.

Vi foretager indkøb i Reutte - som vi plejer. Indkøbssedlerne derhjemmefra kommer frem, og tropperne fordeles i forretningen, og vi kommer ud med fuld oppakning.

Vi kommer til Ebne lidt over 11. Da vi kører ind på parkeringspladsen, kommer Evi og Willi ud, og vi får en hjertelig modtagelse,

Værelsesfordeling

Evi og Willi havde allerede fordelt værelserne, da vi kom. Ulla og jeg som vi plejer, J&S i den lille lejlighed. Med klargøringen af saunaen blev den så tildelt C&C, mens de unge Stolper fik den store lejlighed til deling. Det betød at alle kunne trække sig tilbage, når man havde behov for det, idet det sociale samvær i øvrigt foregik omkring spisebordet hos os med spisning eller spil.

Vi kan lige nå en vandretur ned i byen i det strålende og varme solskinsvejr. Her er ikke alt ved sig selv: restaurant Sebensee, hvor vi har fejret mange af Christians fødselsdage, er under nedrivning, kastanietræerne stynet kraftigt, og man er ved at anlægge en omfattende busholdeplads i det tidligere grønne område.

John og Solveig har passeret Ehrwald i sommerferien, så de kan vise deres nye restaurationsfund, som vi dog ikke får afprøvet.

Mens der bliver flyttet ind og klargjort til frokost sørger John for afhentning af Lasse og Charlotte på jernbanestationen i Ehrwald.

Så er vi alle samlet, og vi kan indtage frokosten udendørs mens vi kan nyde udsigten til alle de gamle bjerge: Sonnenspitze, Grubigstein, Daniel osv. Herefter skal vi lige røre os lidt, og det bliver standardturen over Moos'en og ad Panoramaweg. Det er stadig en smuk tur, når naturen har taget sine efterårsfarver på.

også af Tina, den nye hund, som de har overtaget fra restaurant Panorama.

Et væsentligt spørgsmål er naturligvis: Hvor kan vi være, når vi skal spise? Vi ved jo heldigvis, hvor de ekstra bordplader er - får skrabt ekstra stole til, og konstaterer, at det er muligt lige at sidde 10 om bordet i kælderlejligheden. Det betyder så også, at vi ikke behøver at genere nogen i forbindelse med borddækning mm.

Sigtbarheden udnyttes (Søndag 16.10)

Søndag morgen er bare, som det forventes: Flot solskinsvejr, utrolig god sigt. De nye medlemmer i rejsetruppen har opdaget, at vi bor lige op ad Zugspitzemassivet, og vi kan jo kun medgive, at det er en stor oplevelse at tage derop, hvis vejret er klart.

Vejret er med andre ord lige til en sådan udflugt, og efter nogen diskussion om hvordan vi skal styre dagen af alle

Morgenrutiner: "same procedure"

sammen, må det jo siges, at man ved hvad man har, men ikke hvad der kommer, så det er med at komme op mens sigtbarheden er perfekt. Til gengæld må vi så give afkald på at være sammen nogle timer.

Da vi har stillet bilerne og skal skilles, meddeler Martin og Eva til vores store forbløffelse, at de ikke skal med de andre unge. Angiveligt fordi de ikke har pengene. Det var lidt synd, at de ikke fik den oplevelse fælles med de andre.

2. hold går til Eibseeblick. Det vækker minder om det allerførste år, hvor der både var sne og mudder. I år er det bare skønt. Vejen derop er stadig ganske smuk gennem skoven, og pludselig står man så og kan se ned i Tyskland til Eibsee. Vi vil jo helst ikke gå samme vej frem og tilbage, så planen er, at vi vil gå bagom ind i Tyskland. Først konstaterer vi lige, at grænsen stadig er åben fra 6 - 21, men det bayerske nationalskildt er der ikke mere (stjålet?). Turen ned mod Eibsee er en lille skovsti, og en "mulig" sti bliver forkastet, fordi vi ikke kan finde tydelige markeringer. Det er under alle omstændigheder en smuk nedtur gennem skoven, og da vi er næsten nede ved Eibsee, og vi får sammenlignet vores kort, finder vi også en markeret sti ad en ny løjpe langs "bagsiden" (Schwartzwandl) af Zugspitz-massivet. Det er helt underligt at gå her på den anden side af massivet: vi kan se både tovbanen fra den tyske side og gluggerne til togtunnellen. Vi passerer atter et par grænseskilte, og går op gennem en skovstrækningen igen næsten til Wiener Neustädter Hütte. Det kunne se ud, som om stien hedder Bayernsteig, og den ender meget bekvemt nede ved Zugspitzbahn. Her holder bilerne, som i mellemtiden er blevet forsynet med en hilsen fra de nyligt returnerede unge (ca 15-20 minutter tidligere)

De går den gode vej gennem skoven og kommer noget senere til indtagelse af udendørsthe med rom og hjemmebagt honningkage.

Partnach Klamm (Mandag 17.10)

Mandag morgen er første semmeldag: 30 semler i den største bagerpose, jeg synes, jeg har set. Forskæringen sker udendørs, for at vi ikke skal gå i krummer til kæene i stuen, og Ulla udvælger med kritisk mine de eneste tre spiselige semler fra posen. Det gode vejr er pist forduftet i nattens løb og er blevet til *hochnebel*. Vejrudsigten

Alle var bekendte med, at turen er omgivet af et antal ritualer, herunder morgenrutinerne.

Baseret på mange års erfaring er det nødvendigt at spise morgenmad kl.8 hvis man vil have noget ud af dagen inden det bliver mørkt.

Med morgentoilette og madpakkesmøring giver det afgangstidspunkter mellem 9 og 9.30.

fortæller ellers om megen sol og opklaring i regionen.

Evi og Willi har forhørt sig på vejstationerne: der er klart over 2000 m! Da jeg taler om opklaring ser Willi ikke fortøstningsfuld ud, så han virker helt lettet, da vi selv foreslår, at vi kan tage en tur i Partnach Klamm.

Det er lang tid siden, vi sidst har været i Garmisch, så det er helt hyggeligt at gense grænsen og senere byen med dens pæne huse. Vi parkerer ved siden af en Porsche ved Olympia Schanze - den olympiske skistadion.

Turplanlægningen

Ved vejen ind til klammen står hestedroskerne - og om ikke også vores gamle kending, manden med næsen, stadig er i live!

Turen ind til klammen er smuk med de mange løvtræer, og vi passerer indtil flere fårefolde, hvor der er bitte små lam. Vi følger vandløbet indtil Partnack Klamm, men der er ikke meget vand at gøre godt med.

Da vi kommer ind i klammen er den dog så snæver, at det, der kommer, klemmes sammen til brus og hvirvler. Det specielle ved denne klamm er, at man går næsten i niveau med vandløbet tildels i ly i indhuggede, lave gange - sine steder endog med glukhuller ud til vandkaskaderne.

På grund af stenskred henimod slutningen af klammen kan vi konstatere fornyelser i den sidste ende.

Vi skal jo have en tur ud af det, så i stedet for blot at tage turen henover klammen, går vi op bagom mod Elmau langs vandløbet. Der er stadig ret diset, så opad er der ikke meget at se.

Vi spiser vores frokost på en stabel træ, og fortsætter derpå op i skyerne: vi skal jo også øve os i at vandre. Det, vi kan se, er faktisk meget smukt, men det er ikke meget - 50-100 m.

På vejen ned kommer vi over jernbroen, så vi på nedturen kan se ned i klammen oppefra. Vi får også Charlotte med over, selv om der her viser sig en ukendt psykologisk hindring.

Uno-spil

Vi må nok erkende, at den er flottere end vi huskede den, måske fordi vores tidlige forhold til klamme var Lofer, hvor man gik på trapper og broer bygget langs og over spalten, og Partnach Klamm er helt anderledes.

blev lidt anderledes end sædvanlig - ikke tilfældig, men ikke med de sædvanlige lange drøftelser og forslag henover kortet.

Der var fra begyndelsen enighed om Nassereither Alm og den ufuldendte tur til Am Rand. Ind fra sidelinien kom Zugspitze og Partnachklamm af fornuftige årsager.

Herefter måtte der tages hensyn til de mindre klatreglade med turen til Rinnen, og som sædvanlig var der afsat en dag til "fri manøvre".

Således fik Eva aldrig lejlighed til at vise Martin Sebensee og Coburger Hütte ("den har vi set"), men i øvrigt var turene smukke - og omend gentagelser virkede det nyt, fordi vi enten gik modsat, sigtbarheden var større eller det ganske simpelt var lang tid siden vi havde været der.

Og der var da også rigtig gode, nye indslag.

Inden vi sætter os i bilerne for at returnere, passerer vi lige ind omkring Olympia schanze, hvor der er lidt aktivitet med skihoppere, der afprøver deres kunnen på kunststofbane.

Ulla har besluttet, at det er min tur til at få skiftet støvler. Vi tager ind i Intersport. De har mange lækre støvler, bl.a. et par Meindl i en forbedret udgave af Christians. Desværre har de dem ikke i mit nummer, så jeg spørger, om de ikke kan få dem hjem i mit nummer. Vi er der lige ved lukketid, så motivationen er måske ikke så stor - men det skulle være muligt at fremskaffe dem i løbet af ugen.

Inden vi tog hjemmefra havde vi talt om det vanskelige ved at anvende almindelige kortspil, når man er 10.

Heldigvis havde Eva sine UNO-kort med, og der blev spillet med 6-8 spillere. Stadigvæk er det mange spillere og med lidt "held" kan et enkelt spil godt trække urimeligt ud.

Der blev spillet både uden (først) og med point (til sidst), og der blev talt højt og engageret, indtil alle trætte gik til ro ved 10-tiden - som vi plejer.

Fjernsyn blev kun benyttet til lige at konstatere, at det også ville blive godt vejr i morgen.

Nassereither Alm (Tirsdag 18.10)

Tirsdag morgen er bjergene kommet tilbage! Föhnen blæser varmt, men det er dog stadig overskyet om morgnen.

Vi har gode minder fra turen til Nassereither Alm, men bliver hurtigt enige om, at den så skal tages omvendt, så vi har en spadserevej at gå på hjemad.

Allerede da vi stiller bilerne er opklaringen godt på vej. Op efter Rodelbahn ved Waldhaus Talblick - samme vej som op til Marenberg Joch, og som vi ellers har besluttet os for aldrig at tage mere, fordi den er ret streng.

Det er ikke Cathrines dag. Hun har været påfaldende tavs lige siden morgenmaden, og det viser sig hun har så store smerter, at hun vælger at gå tilbage til bilen, hvor Chr er gået i forvejen for at hente C + bil, og det giver dejlig nem transport, da vi sparer den ½ time ad Römerweg.

På randen af ... (Onsdag 19.10)

Vejret er fortsat stabilt, så hvorfor ikke gå ind i Ehrwalder Alm for at fuldende turen op fra 1992, som vi måtte afbryde p.gr.a. sne?

Liftene er ikke i drift, så vandrefuglene må først tage det lange seje træk op til Pestkapelle og derfra op ad Max Klotzsteig fra 1600 indtil de 2120 m ved Am Brand - i ordets egentligste betydning en kant.

hun lægger sig til hvile. Christians tilbud om at blive hos hende afvises, så han får lov til at fortsætte.

Vi skal fra 1100 m til 1800 m, og først da vi faktisk kan se Marienberg Joch, drejer vi fra vejen og ind i dalen, hvor vi sidste gang så masser af gemser - og hvor vi lige havde fundet Flemming efter hans gemsejagt.

Det er en meget flot optur gennem skov og med gode udsigtspunkter, men det sidste stykke giver sved på panden. Lykken er så at klatre over hegnet oppe på almen og nyde den storslåede udsigt.

Solen skinner fra en næsten skyfri himmel, og de svedige kroppe får frisk luft, mens tøjet hænges til tørre i solen. Da vi har fået pusten, tager de fleste af os en lille løbetur op på kanten med de tre udgåede træer, hvor vi kan kigge mod nord over Biberwier mod Leermoos og Ehrwald.

På nordsiden af Wannig-massivet ser vi endelig et antal gemser, inden vi fortsætter henad almen. Her er bl.a. nogle ret karakteristiske "terassehylder" hvor køerne og fårene normalt færdes, men i år er der tomt.

Det bliver en ret sen frokost, som indtages med den smukke udsigt over til Kälbertal og op mod Wannig, som Willi stadig mener vi nemt kan tage. Skal man det, skal det nu være dagens eneste mål.

Herefter starter den lange nedtur ad vejen. Den er ikke spændende, selv om der indimellem er udsigt ned til Fernpass.

Turen er alligevel ikke så streng som den stod i erindringen, men der er både stigning og lidt klipper. Inden den sidste stigning beslutter Lasse og Charlotte at stoppe og gå tilbage.

Cathrine er på dupperne igen, og til alles morskab kommer hun pludselig i tanke om, at hun skal passe sin menstruation. Hun synes, det er lidt strengt, og mener at man er lidt til grin, at man vil gennemgå slige strabadser bare for at komme op på et bjerg - og så gå ned igen. Men hun følger med uden protester.

Familieførelse meget af, at man som par holder sammen. Det indebærer, at der ikke bliver så megen lejlighed til at tale med de enkelte, med mindre man tilfældigvis er sidst eller først i kolonnen Ulla fik dog talt en del med Charlotte, Jørgen med Martin.
Generelt siger man naturligvis ikke så meget opad, når man har sved på panden, men skovvejene nedad giver trods alt alle muligheder.
Cathrine underholdt med sine umiddelbare reaktioner og uventede indfaldsvinkler.

Alpeallikerne har vist sig allerede fra vi begyndte opstigningen, og ikke så snart har vi sat os - det samme sted som sidst - før de første dukker op for at få frokost. Efterhånden tilkaldes der flere, og pludselig føler vi os hensat til Hitchcocks "Fuglene", da der kommer en meget stor flok på ca 50 fugle!

Med friske kræfter foretages nedstigningen over kamkanten. Til forskel fra sidste gang er der nu ikke ½ m sne, så nu kan vi **se**, hvordan vejen faktisk er. Det er en lille sti, og man ser egentlig bare ned i et hul. På nordsiden skulle man kunne nå endnu et step ind i en ukendt verden op mod Knorrhütte, men tiden rækker ikke.

Til gengæld hersker der lidt usikkerhed om, hvorvidt den sti, der var planlagt brugt til tilbageskiftet gennem Felderer Tal, faktisk er der.

Et stensked, som sendte John på røven og nedlagde Eva, gjorde turen mere dramatisk, og endelig forsvandt resten af vejen i en stor træfældning, hvor maskinføreren ikke var meget bevendt som vejviser.

Det resulterede i en pæn omvej og en psykologisk nedtur, da man endelig nåede

Standardmiddag med koteletter og spinat
kylling

restemiddag

Vi lever godt når vi er ude. Ugens
Christina og Catherine svensk påiseret
menu afslører det.
Eva og Martin spaghetti med kødsovs

Lasse og Charlotte chopsoy af
kalkunschnitzler

Festmiddag - dyrebøffer med de
selvplukkede svampe og enebær +
dessert

På afstand beslutter Ulla sig for at skåne sit knæ, og Jørgen vender solidarisk om. Turen tilbage er egentlig hård, og man kan ikke lade være med at tænke på, hvor hasarderet det må have været sidste gang i høj sne. Men det er fortrængt.

Vi skyder en kraftig genvej ned til vejen og sætter os til at vente en god ½ time ved Pestkapelle.

Da tiden går, og vi dels har en time tilbage til bilerne, dels skal have handlet ind, fortsætter vi nedturen.

Pludselig hører og ser vi at liften, der fører helt op til Issentalköpfl er i gang! Utroligt. Det viser sig dog, at det kun er fordi nogle arbejdsmænd, der er oppe for at vedligeholde liften, skal fragtes ned.

Lasse og Charlotte står pænt og venter ca halvvejs nede, og vi fortsætter så sammen. Vi sætter en lap på Toyotaen og tager så ned for at handle. Det er i sidste øjeblik, og det begynder også at blive mørkt.

Mod forventning dukker der ikke nogen bil op ved Sparmarkt, så vi tager tilbage til parkeringspladsen, hvor Toyotaen stadig står.

Kl. ca 18 dukker John ud af skumringen som anfører for de nedbrudte og værkbrudne tropper.

Turen ned har været et mareridt. Cathrine har på et tidligt tidspunkt forstrakt en sene i den ene fod, men hvad værre er, forsvandt den svage stiafmærkning og overlod nedturen til tilfældigheder.

ud til vejen - og skulle til at tage en pæn stigning igen. Heldigvis havde strabadserne ikke resulteret i alvorlige skader, men givet grundlag for dramatiske beretninger og respekt for naturen.

Forspillet til Lasse og Charlotte's deltagelse kunne ikke undgås at spille ind i den daglige stemning. Der var gode miner til slet spil og væbnet neutralitet.

I den tid vi **skulle** være sammen, var tonen dog afstemt.

På den måde blev problemet først og fremmest et problem for Lasse, som hele tiden måtte stå imellem to sæt holdninger, men det lagde tydeligvis også en dæmper på den generelle stemning, fordi alle skulle passe på ikke at skabe

Familieførelse

Der blev sovet godt den nat!

Stausee og Raazalm (Torsdag 21.10)

Nu skal der laves en slap-af-tur efter gårsdagens strabadser. Vi har prøvet turen til Rinnen med lavthængende skyer, men den kan gøres på forskellig måde.

Eva vil gerne op og klatre, så på forhånd er der Eva, Solveig og Jørgen, der godt vil tage lidt nye udfordringer.

Det er stadig en utrolig smuk vej gennem Berwang og vi parkerer bilerne i Rinnen ligesom sidst.

Det er jo lige ned ad landevejen til Stausee'en - og denne gang kan vi se, hvor vi er.

Nede ved dæmningen gør vi pause og foretager endelig opdeling i hold: et hold der vil holde sig til søbredden bestående af Ulla, Christian, Cathrine, Lasse og Charlotte, mens resten tager turen op på Raazalm. Som det fremgår er der et par, der har ændret mening.

Det fremgår tydeligt af kortet, at turen op er streng: stigning fra 1000 m til 1700 m, men det er en kørevej med konstant jævn stigning, som går op gennem en efterårsfarvet, rød bøgeskov, som mod

Det viser sig, at man har "glemt" at dreje fra søen og dermed er gået for langt, så hele holdet - trods løfter om det modsatte - må på endnu en strabadstur og klatre op ad en meget stejl skråning. Her finder de til gengæld utrolige mængder af store tragtkantareller, som så plukkes i diverse plastikposer, inden man indtager frokosten ved vandfaldet.

Det tjener som undskyldning, at de gik efter

I alle de år, vi har været i Ehrwald har det
Endelig ørne - endelig har vi set rovfugle.

Man ser dem i Sydtykland, vi så dem i Maltatal, men aldrig her. Og det uanset der både er bjerge, 'moos'en' og frie landarealer.

Alle rekorder blev derfor slået i år, idet vi første gang så rovfugle på vej ind lørdag morgen syd for Heiterwanger See, senere ved stausee (6 stk) og Berwang. Mon forureningen også er blevet mindre på disse kanter?

slutningen går langs en dyb kløft med indtil flere smukke vandfald.

Da vi endelig kommer op venter belønningen: her er en stor alm - ligesom en dal, som mest mindede mig om Rebild Bakker. Dog er Abendspitze noget højere (1962 m) og mere markant. Det blæser, men dog er der varmt i solen, da vi indtager vores frokost ved alpehytten Reuttener Hütte.

I øvrigt havde Martin et forslag om, at vi burde punktere dækkene på den bil, der ret provokerende holder på vejen, da vi kommer op.

Nedturen foregår af en flot markeret sti af de bedre gennem skovområde med en del klipper og udsigt over mod Rinnen. På vejen ned møder vi en far med to børn på 10-11 år, som vi nu kan råde helt professionelt om vej og afstand. Inden vi når ned til Rauth, kan vi se over på parkeringspladsen - og minsandten om ikke begge biler er der endnu. Lidt senere ser vi en kolonne på vej op til bilerne: blot ½ time skiller holdene fra hinanden. Men vilde fakter og råben bliver ikke observeret - måske nok fordi vi skulle ses op mod solen.

Hvordan kan det nu være. De skulle jo blot en lille nem tur, være tidligt hjemme og købe ind?

gehør uden kort.

Det passerer vi andre naturligvis også, og gør lige et fortjent holdt med lidt læskende, inden det sidste stykke vej op til bilen (det var det stykke, hvor Flemming tog pulsen på os efterhånden. som vi fik os aset op ad stigningen).

I Berwang kommer John til at køre bag en ældre bebrillet dame, som kører i et andet tempo, og da der endelig bliver mulighed for at overhale lige før udkørslen af byen, får Toyotaen lige en spand kul. Det skal siges, at vi inden indkørslen til byen havde set en afslappet betjent i en politibil, men han lignede én der holdt frokost. Efter byen er der også et frokosthold, men det bliver aktivt, da vi nærmer os, og den ældre betjent erklærer, at der er blevet kørt for

hurtigt gennem byen. Heldigvis har John pengene med, og får en kvittering på, at han har mødt det østrigske færdselspoliti. Efter the'en med rom tager Jørgen til byen sammen med Eva og Martin for at se efter etui til schweitzerkniv og for at spørge til de bestilte støvler. Støvlerne er ikke kommet, og vi kører til til Leermoos for at finde de ønskede etui. Imens prøver Jørgen en anden forretning for at finde et par støvler. De ønskede haves endnu engang ikke i mit nummer, men den professionelle sælger har et andet og bedre par støvler, som han vil sælge til samme pris. Det tør jeg nu ikke gribe til, før jeg har konsulteret hjemmefronten, men vi kommer dog hjem med knivetuier.

På cykel og gåben (Fredag 21.10)

Der har hele tiden været tale om, at der skulle være "fri manøvre" om fredagen, og med det gode vejr beslutter de unge sig for en formiddag på mountainbike - mens Charlotte tager en bytur.

"De gamle" tager efter min opfordring til Lähn, hvor der er fundet en rundvej. Jeg har nu fejllæst/bedømt turen - der er for store stigninger til at være en kort tur: fra 1200 m op til 1700 m ad en forstweg op mod Kohlbergspitze.

Hjemad igen (Lørdag 22.10)

Vi fremrykker morgenmaden ½ time, så Lasse og Charlotte kan nå at få spist og smurt madpakke, inden John fragter dem til til Garmisch.

Der pakkes sammen og Evi kommer af sig selv med Ulla's tubberware. som vi glemte sidste år.

Farvelceremonien foregår omkring hjørnebordet, og afsluttes med gruppefotografering.

Vi kører ud gennem Vils, og glæder os over at der ikke som tidligere er kø det første stykke i Tyskland. Alt tegner til at blive en fremragende hjemtur med god sigt, men overskyet, så vi ikke bager. Heldigvis for det sidste, for efter ca 175 km - før Dreieck Eichingen kommer vi til at sidde fast i 2 timer.

Turen går pænt opad, og der er en helt ny udsigt mod øst, hvor vi for første gang kan se ind gennem hele Ehrwalder Alm henover Leermoos. Og i dette perspektiv er Sonnespitze pludselig ganske lille!

Vi når en bænk til afslapning og lidt nøgenkultur ved et sted, der hedder Griesswald. Herfra går der en flot og god sti gennem en relativ åben skovstrækning. Der er usædvanlig mange kogler på stierne, som er den eneste vandrette hylde, de kan ligge på, når de falder ned.

Vi ville gå en smutvej, men der mangler nogle stier - i hvert fald vi finder dem ikke, så vi kommer ned i Bichlbach ad Plattigsteig, så der er pludselig et godt stykke vej ad Panoramavej hen til bilen.

Da vi kommer hjem til aftalt frokosttid kl.14, ligger de unge og slikker solskin på diverse drømmesenge.

Der anrettes frokostbuffet indendøre, men indtagelsen sker udendørs i den varme sol.

Det sidste af eftermiddagen er præget af afrejse: indkøb af festmiddag, veksling af valuta (nu har vi fået sammentællingen fra Willi) og sidste indkøb i øvrigt.

Efter at have konsulteret familien besluttet det, at jeg skal vælge den flinke handlende i Leermoos og købe mine støvler der.

Det tager det os at tilbagelægge 13 km, før vi beslutter os for at køre fra motorvejen og foretage en omkørsel.

John og Solveig holder sig på vejen og kommer til at tilbringe 2 ¾ time - alt sammen på grund af et vejarbejde.

Vi ses igen ved Ohrenbach - og herefter er det bare hjemad.

Begge parter når færgen kl 22 med 5 bilers mellemrum, og vi er hjemme kl 1 efter at have sat Christian og Catherine af

Det er utroligt så hurtigt en uge kan gå, og det gør det ikke bedre, at jeg hele tiden mente, at der var en dag mere, end der faktisk var.

PS!

Nogen tid efter hjemkomsten konstaterer Solveig, at hun har forlist sin nye dynejakke - men hvor.

Ulla kan huske, at der hængte en jakke i skabet i gangen, da vi rejste. Hun troede det var Willi's - men det var det altså ikke. Den blev venligst eftersendt, så den kan tages i brug, når det bliver koldt.